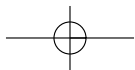
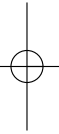
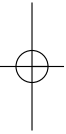
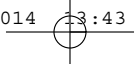

Kortsluiting

Jeroen van Inkel

Kortsluiting

Anthos|Amsterdam

Enige gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

ISBN 978 90 414 2216 3

© 2014 Jeroen van Inkel

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

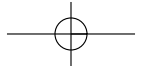
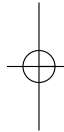
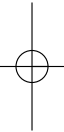
Omslagillustratie © Steffan L Jones / Arcangel Images

Foto auteur © Mark Uyl

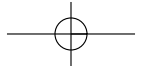
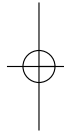
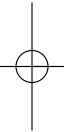
Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Voor Sandra

Gebaseerd op een ware gebeurtenis

De lichtblauwe inkt loopt langzaam uit het puntje van de dure vulpen. Met sierlijke halen krast het goudkleurige mondstuk de letters met een bijna onhoorbaar geknars op het etiket. Zijn vingers bibberen licht als hij het met zorg op de zijkant van het plastic bakje plakt.

Als hij het voor zich op tafel heeft neergezet neemt hij even de tijd om zijn kunstwerk te bewonderen. Zijn moeder had hem met de wonderen van het schrijven laten kennismaken.

Zijn moeder, zelfs als hij heel erg zijn best doet kan hij zich haar gezicht niet eens meer voor de geest halen. Het is lang geleden dat ze uit zijn leven verdween. En daarna begon het.

Onhandelbaar noemden ze hem eerst, niet veel later kreeg hij een ander stempel: zwaar probleemgeval. Hij had er vooral om moeten lachen, hij wist hoe het echt zat.

Toen hij voor het eerst door De Woestenhoeve liep dacht hij nog: dit wordt een eitje. Hier zou hij zonder al te veel problemen zijn eigen bestaan kunnen bepalen. Dit was een grote organisatie, waar hij onopvallend kon doen waar hij zin in had. Veel meer dan bij die gezinnen waar elke beweging onder een microscoop lag. Voor het eerst had hij het gevoel dat het geluk hem weer een beetje toelachte. Hij had bij de in-

gang zelfs een kinderboerderij gezien waar hij op termijn zijn slag zou kunnen slaan.

Als hij had geweten wat hem te wachten stond was hij weggerend.

Héél hard weggerend.

Vrijdag 22 november 2013

Sneeuw. Door het raam van de huiskamer zie ik de laatste resten van de vroege novemberbuien in de tuin liggen. Dit is mijn minst favoriete sneeuwmoment, zodra de randen vies bruin beginnen te worden mag het van mij zo snel mogelijk verdwijnen. Sneeuw hoort wit te zijn, maagdelijk wit.

Dat bruine staat voor aftakeling en dat zie ik al genoeg als ik in de spiegel kijk.

Ik ben net veertig geworden en ik zou liegen als ik zeg dat het niet te zien is: klein buikje, dieper wordende rimpels, wijkende haarlijn en op de plekken waar je het liever niet hebt juist wel haar, zoals op je oorlel of uit je neus. Hekel aan.

Ik ben dj bij de radio, geen hekel aan. Ik ben er ook goed in. Geef mij een plaat en ik doe zo voor de vuist weg een wereldaankondiging. Als het moet, ben ik zelfs in staat om het intro van 'La Mamma Morta' van Maria Callas vol te spreken. En geloof het of niet, ik heb het ooit gedaan. Ik zat in een Italiaans restaurant, fel verlicht door brute witte tl-buizen, samen met mijn vrouw de saltimbocca soldaat te maken toen het stuk uit de speakers kwam. Ik was net een verhaal aan het vertellen dat ik precies afrondde toen Maria begon te orkanen. Ziek, ik weet het.

Maar even serieus, ik zou tevreden moeten zijn. Ik heb een

lief gezin. Mijn teerbemide vrouw Evelien zit naar *The Voice of Holland* te kijken met een donkergroene fleecedeken over haar benen. Zo'n ordinair ding dat je koopt bij de Shellshop. Mijn kinderen, Thomas en Esther, liggen boven vredig te slapen. Ik ben blij met mijn werk en het verdient ook behoorlijk goed. Ik woon in een dure villawijk in Huizen, in een riant vrijstaand huis met een grote vierkante tuin. Voor de deur staan een dikke zwarte Audi S5 en een Range Rover voor Evelien. We hebben een zomerhuis in Frankrijk en de mooiste kleding in onze *walk-in closet*.

Ons huis is smaakvol ingericht. Op de vloer ligt een hoogpolig lichtbeige kleed met daaronder een strakke moderne afrormosia-parketvloer. Aan de muur hangen Herman Brood en Henk Schiffmacher, uitgelicht met subtiele halogeenvverlichting.

De Brood kocht ik van Herman zelf na een legendarisch interview zoals alleen hij dat kon geven. Het geld zou ik later die week bij zijn manager Koos langsbrengen, ware het niet dat Herman toen net besloot te snoekduiken vanaf het Amsterdamse Hilton Hotel, omdat hij naar het schijnt immuun geworden was voor de effecten van de geestverruimende middelen. In de chaos heb ik niet kunnen betalen, Koos is er nooit over begonnen.

Het leven is net Lucille Werner, het kan raar lopen.

Eigenlijk zou ik heel tevreden moeten zijn, maar ik lijd aan 'het syndroom van meer'. Ik heb een onstuitbare drang om meer grenzen te verkennen en nieuwe uitdagingen aan te gaan. Naar meer bevrediging in de breedste zin van het woord.

Bovendien is leeftijd een obstakel in dit vak.

'Hoe lang wil je dit werk nog bij ons doen?' vroeg mijn kamikaze-programmadirecteur Wouter Boskamp onlangs.

Alsof ik bij de groep hoor die zich D-Day nog kan herinneren!

Wouter wil maar één ding en dat is zoveel mogelijk jonge dj's om zich heen verzamelen die klakkeloos doen wat hij wil. Op mij krijgt hij geen grip en dat kan hij niet hebben. Niemand krijgt grip op mij.

Ik heb gezegd dat ik met hem niet over mijn leeftijd wil praten. De term 'sterven in het harnas' kwam in me op, want van alles wat ik voel is de drang om radio te maken tot ik erbij neerval het sterkst.

Toch is het niet genoeg, er moet meer zijn en dat voel ik elk uur van de dag.

Gelukkig weten mijn kinderen me tijdens al te heftige dwaalmomenten met in ieder geval één been op de grond terug te halen. Het andere been zal altijd wel een beetje blijven zweven.

Als ik even snel naar boven loop om ze slapend in hun bedjes te bewonderen raakt hun onschuld me alsof ik een vrachtwagen terug heb gekopt.

Heerlijk als dat gebeurt, dan is de twijfel weg. Voor even dan.

Het zijn twee kleine mensjes die zijn zoals ze zijn, puur en oprecht zonder maniertjes. Hun ademhaling is als de melodie van een evergreen in wording, nu nog voornamelijk om te overleven, maar in de toekomst hopelijk ook als melodie voor een eerlijk en liefdevol leven.

Een vader mag hopen.

'Jij ook nog een bakkie pleur, liefje?'

Geen reactie. Evelien is te geconcentreerd bezig met Candy Crush. Dankzij al die gadgets, die ik zelf nota bene prachtig vind, is het halve land mentaal afwezig of in ieder geval lastig aanspreekbaar. Hekel aan.

In de keuken maak ik mijn derde kop koffie van die avond. Het Nespresso-apparaat maakt zoals gebruikelijk overdreven veel lawaai. Daarna loop ik naar de houtvoorraad achter het huis en sjouw wat blokken naar binnen om het vuur op te stoken. Ik vind het heerlijk om op de bank met de laptop op schoot even wat mail weg te werken terwijl de open haard op de achtergrond knettert.

Het mailcoontje onder in mijn scherm laat in rode cijfers het getal 132 zien. Ondanks een paar killer anti-spamfilters komt er van alles en nog wat in mijn mailbox terecht. Ik zie het nut niet in van de helft van de aangeboden *brain-mapping* of ander soort softwareprogramma's, en met al die kilo's Viagra die ik tegen 'zeer billijke prijzen' mag kopen zou ik gedurende vier mensenlevens elk uur van de dag met een harde plasser rond kunnen lopen. Met het aantal Oostblokbruiden dat zich eveneens via de mail op een presenteerblaadje aanbiedt zou ik dat ook wel nodig hebben overigens... Kijk eens, daar is er weer een:

Hi from Russian girl!

My name is Alyona, and I would like you will name me Alyona.

I am sexy, positive, emotional, cheerful and very attractive girl of 27 years old. I am free, I have not boyfriend, I am open for relations with good man.

Good man? Dan ben je hier aan het verkeerde adres, zoek gerust verder.

En dan heb je ook nog de zogenaamde *phishing* mails, waarin in gebrekkig Nederlands wordt gevist naar mijn pincode: 'Uw Raborekening veiligheid validatie heeft verlopen.' Ik zit niet eens bij de Rabobank. Weg ermee.

En als je zoals ik je geld verdient met het presenteren van

een radioprogramma komt daar nog het een en ander bij. De post van je luisteraars.

‘De post, de post, wat brengt vandaag de post?’ In gedachten hoor ik de jingle die ik jatte uit *Ronflonflon*, de show van Wim T. Schippers. Wat is die Clous van Mechelen die dit muzikale hoogtepunt schreef toch een genie.

Mail van mijn luisteraars is leuk, want ik kan eruit opmaken of ik nog een beetje populair ben en ik kan me daardoor een beter beeld vormen van het type mensen dat naar mij luistert.

Het aantal berichten kan echter behoorlijk oplopen... Dat is minder leuk. Dagelijks komen er zo’n honderdvijftig mailtjes binnen en als ik iemand heb beledigd, tactloos heb gereageerd op het overlijden van een bekendheid of mijn frustratie over flitspalen weer eens heb uitgesproken, zijn dat er soms wel vijfhonderd. Als zure journalisten zeuren over wat ik per jaar verdien, vertel ik dat ik het waard ben en dat ik dagelijks bijna net zoveel mailtjes ontvang als de eerste de beste CEO van een groot bedrijf.

Dat klopt waarschijnlijk niet, maar het klinkt goed.

Na het beantwoorden van een paar berichten over titels van liedjes die ik draaide in mijn middagshow – hebben mensen nog nooit van de apps Shazam of Soundhound gehoord? – en het rsvp’en van een uitnodiging voor een filmpremière die mij wel wat lijkt omdat de dresscode geen black tie is, kom ik terecht bij een mail van ene Wibo Ramakers.

Van: Wibo Ramakers

Verzonden: 22 november 2013 19:25

Aan: Vrank van Houten

Onderwerp: Wellicht interessant voor uw programma

Geachte heer Van Houten,

Graag zou ik een radio-interview aan u geven aangaande een zeer nare geschiedenis die ik jammer genoeg heb moeten meemaken. Bijgaand een krantenknipsel over deze schokkende zaak.

LUGUBERE VONDST VENRAY NIET BEWEZEN

VENRAY (ANP) – Er zijn geen aanwijzingen dat in een kelder van de voormalige psychiatrische inrichting in Venray jarenlang lichaamsdelen en andere menselijke resten hebben gelegen. Dat concluderen het Openbaar Ministerie (OM) in Roermond en de GGZ Noord- en Midden-Limburg elk na eigen onderzoek.

Woordvoerders van beide instanties bevestigden maandag de berichtgeving hierover in de Limburgse kranten. Een man die vier jaar geleden de kelder moest ontruimen zei daar onder meer bakjes met afgehakte ledematen, hersenen, afgeknipte tenen en organen op sterk water te hebben gevonden. Begin dit jaar, vier jaar later dus, deed hij hiervan aangifte bij de politie, waarna het OM alle betrokkenen hoorde.

‘We hebben niets kunnen vinden wat op strafbare feiten wijst,’ zei de woordvoerder van het OM maandag. Ook de GGZ beschouwt de zaak als afgedaan, aldus een woordvoerder.

Ik ben dus de man die deze vondst heeft gedaan! Ik heb de zaak via de officiële kanalen aangekaart, met onbevredigend resultaat. Ik ben stellig van mening dat het onderzoek naar mijn vondst niet goed is uitgevoerd.

Omdat ik ervan overtuigd ben dat er meer achter zit dan de autoriteiten mij willen doen geloven richt ik mij tot u in de hoop deze zaak opnieuw onder de aandacht te krijgen. Hopelijk ziet u hier mogelijkheden voor.

Hartelijke groet,
Wibo Ramakers

Gefixeerd staar ik naar het scherm van mijn laptop. Is dit de kans waar mijn maatje Walter en ik al zo lang op wachten voor ons maandelijkse misdaadradioprogramma *Op de hie-len*? Een echte *cold case* waar wij ons helemaal op kunnen storten. Een zaak die door ons toedoen wellicht helemaal opgebroken zal worden?

Maar misschien is het ook wel een gek die op deze manier contact wil krijgen. Wat dat betreft heb ik door de jaren heen de meest vreemde dingen meegemaakt. Ik heb zelfs een keer een mail gehad van iemand die zich uitgaf voor een ver familielid. Ik besluit deze Wibo Ramakers te antwoorden om uit te vinden of hij inderdaad een gek is.

Van: Vrank van Houten
Verzonden: 22 november 2013 20:22
Aan: Wibo Ramakers
Onderwerp: Re: Wellicht interessant voor uw programma

Beste Wibo,

Het klinkt als iets uit een boek of een film.
Is er een manier om je verhaal te onderbouwen? Heb je misschien foto's of iets dergelijks?

Gr. Vrank

Het mag dan pas sinds een paar dagen buiten sneeuwen, in mijn neus sneeuwt het al een paar maanden. In de avonden gebruik ik heel af en toe een beetje cocaïne. Nu ik het zo zeg vind ik mezelf eigenlijk best wel stoer. Het is niet goedkoop, zestig euro per gram, en dus min of meer voorbehouden aan de elite, de jetset. Hoewel ik niet helemaal zeker weet of Nederland wel een serieuze jetset heeft, vind ik dat acteurs, muzikanten, schrijvers, kunstenaars, politici, tv-celebrity's en dj's zoals ik in ieder geval tot deze categorie moeten behoren.

Waarom gebruiken mensen drugs? Gebrek aan geluk, zegt cabaretier Hans Lebbis in de *Nieuwe Revu*. Gelul. Ik zeg: het is geluk met daarover een mooi laagje chroom.

Toen ik begon bij het piratenstation Radio Nova werd daar weliswaar geen coke gebruikt maar wel vrijwel continu hasj geblowd. Ik moest altijd lachen om dj's die knetterhigh waren en dachten dat ze een geweldig radioprogramma maakten terwijl ze in werkelijkheid de grootste onzin uitkraamden, supertraag spraken en lange stiltes lieten vallen.

Deze vorm van ontspanning trok mij destijds in het geheel niet aan en zeker niet wanneer ik aan het werk was. Ik gaf mijn geld liever uit aan nieuwe importplaten. Toen ik erachter kwam wat *competitive advantage* betekent, besloot ik dat dit op mij van toepassing was.

Mijn studio aan huis biedt de privacy die ik nodig heb, in dit domein word ik keurig door iedereen met rust gelaten. Met de hoofdschakelaar zet ik de studio aan. Overal lichten de rode, gele, groene en blauwe ledlichtjes van de imposante mengtafel en alle randapparatuur op.

De laatste maanden heb ik eerlijk gezegd geen producties meer gemaakt in mijn studio. Ik zit tegenwoordig alleen maar te snuiven in deze hightechruimte.

Met mijn creditcard rangschik ik twee bescheiden lijntjes

op een cd-hoesje van Robbie Williams, dat schept een band, want de laatste keer dat ik hem in levenden lijve zag gingen zijn kaken zo hard heen en weer dat het leek alsof hij minstens twee pakjes kauwgom in zijn mond had.

Met een metalen buisje, dat ik speciaal heb gekocht bij zo'n duister drugsattributenwinkeltje op de Wallen, aan de Lange Niezel, haal ik ze naar binnen. Ik voel het effect vrijwel meteen. Ik berg de cokewikkel en het buisje op in een mooi lederen mapje waarin nog twee onaangebroken envelopjes zitten en verstop het achter een rek vol met randapparatuur. Ik controleer in de spiegel van het toilet of er niets wits in mijn neus zit en als alibi trek ik door.

Het voordeel van coke is dat je die rush wel voelt maar dat mensen in je omgeving er niet echt wat van hoeven te merken. Helemaal niet als ze er niet op bedacht zijn. Volkomen onschuldig ga ik weer op de bank zitten en stuur Wibo Ramakers nog een mailtje.

Van: Vrank van Houten

Verzonden: 22 november 2013 20:32

Aan: Wibo Ramakers

Onderwerp: Re: Wellicht interessant voor uw programma

Misschien is het handiger om even te bellen. Hierbij mijn telefoonnummer: 020-5245407. Ik ben vanavond bereikbaar.

De coke begint nu echt te werken. Ik voel de power beuken in mijn brein. De verlichting in de woonkamer lijkt ineens veel feller en ik ben me superbewust van elke beweging die ik maak. Wellicht is het deze extra boost die me deed besluiten Wibo mijn nummer te geven, of misschien ben ik gewoon nieuwsgierig. Ik heb de mail nog maar net verzonden of mijn telefoon gaat over.

‘Hallo?’ Ik loop weer terug naar mijn studio om rustig te kunnen praten.

‘Ja?’ klinkt de stem aan de andere kant van de lijn. Ik ga zitten in de grote leren stoel achter de mengtafel.

‘Met Vrank van Houten, spreek ik met Wibó Ramakers?’

‘Meneer Van Houten, fijn dat ik u mocht bellen!’ Een zangerige stem met een onmiskenbare zachte g klinkt in mijn oor. ‘Ik zou graag willen dat u wat aandacht aan deze zaak zou besteden.’

‘Zeg maar jij hoor, anders voel ik me zo oud.’

‘Kunnen wij een afspraak maken?’

‘Waarom mail je mij hierover en niet een Peter R. de Vries of een John van den Heuvel?’ reageer ik.

‘Ik krijg geen reactie van die lui, u... neem me niet kwalijk, jij... bent de eerste mediapersoonlijkheid waar ik iets van hoor.’

‘Je weet dat ik maar een gewone dj ben en dat ik normaal gesproken geen aandacht besteed aan dit soort zaken?’ probeer ik.

‘Jij maakt toch ook een misdaadprogramma voor Omroep Flevoland?’

Hij heeft gelijk. Met toestemming van mijn werkgever presenteer ik één keer per maand het misdaadprogramma *Op de hielen*. Samen met mijn beste vriend Walter stel ik het programma samen. Het is een goede manier om onze vriendschap te onderhouden.

Het programma gaat voornamelijk over onbeantwoorde vragen die we hebben met betrekking tot bekende zaken. Bijvoorbeeld de moord op Willem Endstra, Sam Klepper, Cor van Hout, de Heineken-ontvoering, alles wat te maken heeft met Holleeder, dat soort dingen. We vinden het vooral leuk om op zoek te gaan naar dingen die vragen oproepen. Waarom verliet Klaas Bruinsma de avond dat hij vermoord

werd zonder bodyguards het Hilton Hotel? Was het misschien zelfmoord? *Suicide by criminal?*

Als Peter R. de Vries en John van den Heuvel een acht zijn op een schaal van tien zijn wij een mager vijfje. Aan boord van de u.s.s. Enterprise in *Star Trek* zouden zij Captain Kirk en Mr. Spock zijn, wij Luitenant Uhura.

Op de hielen is een hobbyproject waar ik mijn ambities op het journalistieke vlak in kwijt kan. Wij zijn amateurs, maar we hebben een hoop lol en stiekem hoop ik op een succesje, zodat men ziet dat ik meer in mijn mars heb.

‘Ik ben aanstaande dinsdag in Amsterdam, kunnen we dan afspreken?’ dringt Wibo aan.

‘Het lijkt mij een interessante zaak, maar ik twijfel een beetje...’

‘Je zou me hier een groot plezier mee doen, Vrank. Het Openbaar Ministerie en de GGZ nemen me niet serieus, ze beweren dat er geen misdaad in het spel is.’

‘Dus eigenlijk is de zaak al afgedaan,’ zeg ik.

‘Dat is het frustrerende. Ik heb heel sterk het gevoel dat er meer aan de hand is.’ Zijn stem klinkt nu minder luid en samenzweerderig. ‘Mijn voorstel is dat we even samen praten en als je het dan niets vindt hoeft je er niets mee, maar ik verzeker je dat het je zal boeien.’

‘Waarom heb je er eigenlijk vier jaar mee gewacht voordat je ermee naar de politie ging?’ Ik ben alvast begonnen met het interview.

‘Ik zal je alles vertellen als we afspreken,’ onderhandelt Wibo.

De lijntjes coke hebben een driedubbele turbo op mijn denkvermogen gezet. De gedachten razen als een dolle door mijn hoofd. Hoe vet zou het zijn als Walter en ik met ons programma een zaak aan het licht brengen die de wereld van de misdaadjournalistiek zal verbazen.

‘Hebben we aan twee uur genoeg, denk je?’ Ik ga het ook echt doen.

Wibo lacht een beetje en zegt: ‘Daar komen we een heel eind mee Vrank.’

‘Aanstaande dinsdag om halfeen in De Omval in Amsterdam?’

‘Dat is akkoord Vrank, fantastisch dat je het wilt doen.’

‘Ik sms je het adres van De Omval, oké?’

‘Prima, ik zal er zijn.’

‘Wie was dat schat?’

‘O, iemand van het werk, niks bijzonders, lieverd.’ Ik plof naast Evelien op de bank, kruip dicht tegen haar aan en verdrink in haar prachtige bruine ogen. Als mijn lichaamstaal ondertiteling zou hebben stond er nu met dikke letters onder in beeld: ‘Geile man wil seks!’

Girl, you're looking fine tonight
And every guy has got you in his sight
What you're doing with a clown like me
Is surely one of life's little mysteries

So tonight I'll ask the stars above
‘How did I ever win your love?’
What did I do?
What did I say
To turn your angel eyes my way?

‘Angel Eyes’ – Jeff Healy Band

Ik sla mijn arm rond haar slanke taille, gooi de suffe fleecedeken aan de kant en til haar op zodat ik haar broek uit kan trekken. Verdedigend duwt ze haar achterste terug in de bank.

‘Koud!’ protesteert Evelien op luide toon.

‘Ik heb gewoon zo’n zin in je lieverd, je bent zo lekker,’ slijm ik in een poging haar over te halen.

‘Ja, ik merk het, dit is al de derde keer deze week dat je wilt.’

Drie keer? denk ik bij mezelf. Het kan wel kloppen, ik heb van de week drie keer ’s avonds coke gesnoven en daar word ik dus geil van.

‘Ik zou je wel twee keer per dag willen neuken schat!’ Mijn tong danst haar mond binnen.

‘Schat, ik heb het koud en je smaakt bitter. Wat is dat?’

‘Eh, ik heb net een muntrop gegeten liefje, niet op letten, laat je lekker gaan.’

Verder dan een warme kus kom ik niet. Ze duwt me van zich af en staat op.

‘Ik wil geen spelbreker zijn, maar ik ben kapot en de kinderen moeten morgen weer vroeg naar school.’

De kinderen... daar zijn ze weer. Ligt het aan mij of bevind ik me nu echt definitief op het derde plan? Zelfs de hond krijgt nog meer aandacht en liefde dan ik.

‘Zullen we snel samen een weekend weggaan?’ stelt ze voor, als pleister op de wond. ‘Dan gaan we lekker relaxen en dan mag je me zo vaak neuken als je maar wilt.’

Voor de derde keer deze week wijst ze me af, er zal toch niets aan de hand zijn?

Als we even later samen in bed liggen hoor ik Eveliens zachte gesnurk. Pas een paar uur later val ik zelf in slaap. Het consumeren van de witte motor heeft ook zo zijn nadelige kanten.

Dinsdag 26 november 2013

Café De Omval ligt direct aan de Amstel. Het is niet de meest hippe tent in town, maar vanaf de snelweg is het gemakkelijk bereikbaar en parkeren voor de deur is meestal mogelijk. Een unieke sellingpoint wat mij betreft. Het achterste gedeelte is een bruin café met een lange eikenhouten bar met een koperkleurige leuning over de hele lengte. Het voorste gedeelte is een witte uitbouw die niet aansluit bij de rest van de zaak.

Je kunt zien dat de inrichting van de zaak ooit sfeervol was, maar dat dit niet meer wordt bijgehouden. De affiches van de theatervoorstellingen zijn van voor 2006 en inmiddels verkleurd en gescheurd.

Het personeel bestaat meestal uit drie of vier knappe jonge serveersters die meer met elkaar bezig zijn dan met de klanten. De baas doet zo min mogelijk, behalve dubbelzinnige opmerkingen aan het adres van de serveersters maken, die hier geforceerd om lachen. Ik zie vaak nieuwe gezichten.

Pas geleden was het café nog in het nieuws omdat Willem Holleeder een meisje uit de bediening had bedreigd.

Een prima plaats dus om af te spreken.

Door de half beslagen ramen kijk ik uit over de Amstel. Ze hebben op mijn verzoek een tafel in een rustig hoekje in de uitbouw gereserveerd. Het is alleen jammer dat half Delta

Lloyd, dat bij De Omval om de hoek ligt, vanmiddag heeft besloten de lunch buiten de deur te gebruiken.

Voor hen is mijn aanwezigheid blijkbaar een verzetje, want er worden voortdurend blikken mijn kant op geworpen. Ik ben het gewend want ik sta al jaren *in the picture*, maar vandaag vind ik het na lange tijd weer vervelend. Dit is geen snelle lunch met een collega, maar een vertrouwelijke ontmoeting met een man over een lugubere zaak.

Misschien had ik toch ergens anders met Wibo af moeten spreken.

‘Vrank van Houten?’ klinkt het naast me.

Hoewel ik met mijn gezicht naar de ingang zit is mijn afspraak het pand binnengekomen zonder dat ik dat heb gemerkt.

Wibo Ramakers is een beetje een dandy. Hij draagt een beige pantalon met daarop een zwart overhemd en een krijtstreep colbertje. Een combi die ik zelf niet zou hebben uitgekozen. Zijn zwarte haar is met veel gel naar achteren gekamd en aan zijn pols prijkt een gouden Rolex-horloge. Die kunnen best mooi zijn, maar deze heeft protserige diamantjes in de rand. Het valt me op dat hij een stiekeme oogopslag heeft.

Als ik hem een hand geef voel ik een vochtige handpalm, hekel aan.

‘Goed je een keer te ontmoeten Vrank, ik luister heel veel naar je op de radio.’ Zijn Limburgse accent zingt in mijn oren. ‘Een zeer verontrustende zaak, zéér verontrustend,’ gaat hij verder.

‘Willen jullie iets drinken?’ De mooie Indische serveerster neemt onze bestelling op. Als ze wegloopt kijkt Wibo haar na.

‘Goede bediening hebben ze hier.’ Zijn ogen glimmen.

‘Vind je het goed als ik het gesprek opneem?’
‘Natuurlijk! Graag zelfs.’

Van onze technische jongens heb ik de FlashMic geleend. Dat is een microfoon met een ingebouwde mp3-recorder. Onderaan zit een bedieningspaneeltje met een lcd-scherm-pje. Het is slechts een kwestie van op *record* drukken en je kunt ruim twee uur achter elkaar opnemen. De hele mp3-file kun je vervolgens overschrijven naar de computer en dan monteren voor in de uitzending. *A child can do the laundry.*

Het is een ideaal ding voor opnames op locatie. Een collega heeft het zelfs een keer in een achtbaan van Walibi meege-nomen om zo tijdens een wilde rit de verkeersinformatie voor te lezen. Ze zag groen en geel, maar de opnames waren ondanks de middelpuntvliedende kracht tiptop in orde.

Als ik delen van het interview wil gebruiken om uit te zen-den in ons programma, kan ik dat het beste met deze micro-foon doen. Wie weet is dit de zaak waarmee we definitief onze naam kunnen vestigen in de misdaadjournalistiek. Ik zie het al voor me, niet meer één keer per maand op een on-gelukkig tijdstip bij Omroep Flevoland, maar wekelijks op primetime op Radio 1. Misschien komt er zelfs wel een tv-versie!

Dingen ontdekken, nieuwe ervaringen, nieuwe doelen, nieuwe dromen. Ik moet het eerlijk toegeven, ik vind dit megavet! Vrank van Houten, dj én... misdaadjournalist. Dat klinkt verdomd goed.

Ik plaats de FlashMic op het kleine statiefje op tafel tussen ons in en druk op record.

‘Vertel eens, wat is er precies gebeurd?’ Het interview is be-gonnen.

‘Nou, ze belden me gewoon of ik tijd had en ik zei ja.’

‘En waarom werd je gevraagd?’

‘Ik heb een klein schoonmaakbedrijfje.’

‘Hoe heette die psychiatrische inrichting waar je de boel moest opruimen?’

‘Dat was De Woestenhoeve in Venray.’

‘Ga door.’

‘Ik had al een deel van de kelder leeggehaald. Dat waren allemaal oude kartonnen verhuisdozen met boeken. Alles ging zo de container in. Na de lunch begon ik aan het achterste gedeelte, dat is een beetje een aparte ruimte. En daar, achter een rij oude schilderijen, stonden ze.’

‘Stond wat?’

Wibo haalt diep adem en leunt voorover.

‘Tupperware-bakjes met dingen op sterk water.’

‘Tupperware-bakjes?’

‘Ja, grote en kleine, in verschillende kleuren.’

‘En wat zat er dan in volgens jou?’

‘Tenen, vingers, en ook wat onduidelijk materiaal. Ik heb er geen verstand van, al zie je op tv weleens wat voorbijkomen.’

‘Wat gebeurde er toen?’

‘Ik heb bijna staan overgeven, dat mag je best weten.’ Overgeven met een zachte g klinkt nog lulliger dan het fenomeen op zich. ‘Ik ben alleen zo stom geweest geen foto’s te maken.’

‘Dat was niet erg slim van je, Wibo, nu heb je eigenlijk geen bewijs.’

‘Ik wou dat ik het gedaan had, want toen ik de volgende dag terugkwam was alles weg!’

‘Alles?’

‘Geloof me, ik heb overal gekeken, maar er stond niets meer.’

‘Alles was in één nacht weggehaald?’

‘Ja, ik dacht dat ik gek was geworden.’

‘Opmerkelijk. En waarom heb je vier jaar gewacht voordat je naar de politie bent gegaan met je verhaal, Wibó?’

‘Dat zal ik je vertellen. Ik voelde me ernstig bedreigd.’ Terwijl hij het zegt kijkt hij om zich heen.

‘Waarom voelde je je bedreigd?’

‘Er zijn bij ons in Limburg bepaalde criminelen uit de drugs- en prostitutiewereld die er echt niet vrolijk van worden als ik in hun zaken zit te wroeten.’

‘Zij hebben volgens jou iets te maken met de bakjes die je hebt gevonden?’ Ik probeer mijn vragen niet te gretig te stellen.

‘Ja, want sinds ik in die kelder heb opgeruimd word ik gevolgd.’

‘Je wordt gevolgd?’

‘Niet de hele tijd natuurlijk. Maar soms word ik achtervolgd door een auto.’

Typisch geval van achtervolgingswaan, spookt door mijn hoofd.

‘En dat is het?’ vraag ik.

‘Nee, soms staat er ook iemand in mijn straat, te posten, denk ik.’

‘En je denkt niet dat dat gewoon toeval is, Wibó?’

‘Toeval? Ammehoela toeval! Het is pure bangmakerij van de criminelen.’

Ik doe mijn best om mijn reactie op de manier waarop hij ‘ammehoela’ uitsprekt te verbergen, dat lukt niet.

‘Ja, daar kun je wel om lachen Vrank,’ reageert hij venijnig. ‘Maar als dat soort lieden er niet voor terugdeinzen burgemeesters met de dood te bedreigen en zelfs aanslagen op complete gemeentehuizen plegen, kun je ervan uitgaan dat ze echt geen moeite hebben met het bedreigen van een simpel eenmansschoonmaakbedrijfje. Meteen toen ik die ellen-

de vond voelde ik de dreiging al. Ik zei nog tegen mezelf: Wibo dit is heel slecht nieuws, tegen niemand vertellen.'

'Maar uiteindelijk ben je er toch mee voor de dag gekomen, waarom heb je dat besloten?'

'Omdat het recht zijn loop moet hebben, Vrank.'

Een verzetsheld uit de Tweede Wereldoorlog die net een Joods gezin uit de handen van de Duitsers heeft bevrijd had niet trotser uit zijn ogen kunnen kijken.

'Dat is dus eigenlijk best moedig van je,' reageer ik.

'En euh... daarnaast zou ik op dit moment eigenlijk naar Thailand geëmigreerd zijn, dus ik dacht, dan kan ik het wel vertellen want ik vertrek toch. Maar toen ging de verhuizing op het laatste moment niet door, en nou ja, toen was het al te laat.' Hij buigt zijn hoofd en plukt wat aan een van de bierviltjes op tafel. 'Maar ik sta vooral in dienst van de rechtvaardigheid,' herstelt hij zich terwijl hij zijn wijsvinger in de lucht houdt.

'Oké, je bent uiteindelijk dus wel naar de politie gegaan. Uit het krantenartikel begreep ik dat ze een onderzoek hebben uitgevoerd, maar niets hebben gevonden wat wijst op strafbare feiten.'

Hij veert op in zijn stoel. 'Inderdaad, maar dat onderzoek stelde gewoon helemaal niets voor. Ze hebben er maar één rechercheur op gezet en die heeft er precies twee dagen aan gewerkt. Twee dagen! Dat is toch veel te weinig? En ik heb sowieso het idee dat die Van Planken niet zuiver op de graat is.'

'Van Planken?'

'Dat is de rechercheur die eraan heeft gewerkt.'

'En waarom denk je dat?'

'Ik zie dat aan zijn oogopslag!'

'Oogopslag?' herhaal ik.

'De ogen zijn de spiegel van de ziel.'

Ik vind Wibo een beetje een Pipo de Clown-figuur die het

waarschijnlijk erg leuk vindt om in de belangstelling te staan. Maar het verhaal heeft wel mijn interesse gewekt. Ik zou natuurlijk een beetje research kunnen gaan doen, daar is niks mis mee. Sterker nog, dat vinden Walter en ik leuk om te doen!

Voor de zekerheid check ik het lcd-schermpje van de FlashMic, de tijd loopt rustig door. Wat een betrouwbaar apparaat is het toch.

‘Kunnen wij zo ergens afspreken?’

De reactie van Mo, de cokedealer van de sterren, schalt uit de speaker van de handsfree-set.

‘Natuurlijk man, geen probleem, ik ben nu in Amsterdam-Zuid, kom je hierheen of zal ik jouw kant op komen?’

Mo beschikt altijd over de beste kwaliteit Omo. Als je dan toch die hersencellen gaat vernietigen kun je dat maar het beste doen met kwaliteitsspul. Bovendien geeft het nauwelijks een after-snuifdip, dus het is de prijs per gram meer dan waard.

Minder fijn vind ik het dat hij af en toe namen laat vallen. Als hij dat bij mij doet zal hij mijn naam vanzelfsprekend ook bij anderen noemen.

Zo was hij laatst nog bij een wereldberoemde tattoo-artist en vertelde hij zonder blikken of blozen dat hij ongeveer om de dag een afspraak heeft met de persvoorlichter van de ING-bank aan de Zuidas. Of, zoals Peter R. de Vries altijd zegt, de ‘persvoorlieger’. Tja, als je veel moet liegen kun je wel een snuifje gebruiken.

Daarnaast vraagt hij altijd of ik hem uit wil nodigen als ik een feestje geef. Naar wat hij daaronder verstaat kan ik alleen maar raden. Ik weet wel dat ik hem ver buiten de deur wil houden op mijn feestjes.

VERKEERSINFORMATIE O2 / RECLAME BREAK OP: O2
SHOWSTARTER MIDDAGSHOW & FILL

Vrank

Luisteraars, goedemiddag en welkom bij de middagshow. We hebben weer een volgepakt topprogramma vandaag, maar laat ik beginnen met een klein applaus voor mijn side-chick Merel van Stein!

Merel

Dank u, dank u, ook namens mij van harte welkom natuurlijk!

Vrank

Ik weet niet hoe jij je voelt vandaag, maar ik heb echt een topdag!

Merel

O, is dat zo? En waarom is dat dan wel, meneer Van Houten?

Vrank

Je weet dat ik erg geïnteresseerd ben in misdaadzaken? Ik heb vandaag een man gesproken die ergens in een kelder een bijzondere vondst heeft gedaan.

Merel

Het klinkt nu al spannend Vrank!

Vrank

En weet je wat hij gevonden heeft?

Merel

Een onderduiker uit de Tweede Wereldoorlog misschien?

Vrank

Nee nee, hij vond daar menselijke resten op sterk water, in Tupperware-bakjes!

Merel

O gadverdamme, meen je dat echt?

Vrank

Yes baby! En hij heeft contact opgenomen met mij om deze zaak te onderzoeken!

Merel

En daarom heb jij een topdag? Het is maar net waar je zin in hebt, wat een smerig verhaal Vrank!

Vrank

Ik houd je uiteraard op de hoogte. Maar nu eerst, dames en heren, Katy Perry. Honderd procent in leven en zingend als een nachtegaal.

Woensdag 27 november 2013

‘Jij denkt dat het de moeite waard is hierin te duiken?’ Walter Dijkstra zit op zijn werkplek bij TMVA/BO, een reclamebureau in Amstelveen.

Het kantoor is modern ingericht en creativiteit staat er hoog in het vaandel, wat ook te merken is aan de vele persoonlijke prullaria die je overal ziet. Op Walters bureau staan bijvoorbeeld een Dexter Bobblehead, doorzichtige speakers van Apple en een enorme Thunderbolt-monitor met een draadloos toetsenbord en muis.

Terwijl hij de videobeelden van een nieuwe Cup-a-Soup-commercial aan het editen is, bestudeer ik zijn kale, ietwat dikke hoofd. Ik ben blij dat mij dit haarloze lot tot op heden bespaard is gebleven. Het valt me op dat Walter de laatste tijd wel wat kilo’s is kwijtgeraakt.

‘Ben je nou nog meer afgevallen?’

‘Ja, ik ben nu in totaal acht kilo kwijt,’ zegt Walter. Trots petst hij een paar keer op zijn buik terwijl hij gaapt.

‘Laat geworden gisteren?’ vraag ik.

‘Man, je had haar moeten zien, echt een bloedkanjer! Ze heeft me de halve nacht wakker gehouden!’

‘Dus ze was wel lekker?’

‘Niet normaal, man.’

‘Je hebt haar wel weer leeg laten lopen toen je klaar was, hoop ik?’

Ik kan nog net bukken voor het cd-doesje dat mijn kant op vliegt.

‘Lul!’

Walter en ik volgden tegelijkertijd een opleiding aan de Amsterdamse Grafische School in de Dintelstraat. Daar is mijn liefde voor het dj'en geboren. Op onze jongenskamers maakten we elke week in geïmproviseerde zelfgebouwde minustudio's voor elkaar een radioprogramma dat wij op een cassettebandje opnamen. Inderdaad: ik was zijn ene luisteraar en hij de mijne. Bereik één, lol voor tien. We draaiden de nieuwste muziek inclusief aan- en afkondigingen. Walter was een van de eersten die oprecht zei dat hij mij goed vond. Destijds was dat de Pokon op mijn talentplantje.

Hij is mijn beste en trouwste vriend, ook al heeft hij een paar eigenaardigheden. Zijn sleutelwoorden zijn vrouwenkleding en geld. Mijn kinderen vertrouw ik hem blindelings toe, de jurken van mijn vrouw en mijn portemonnee niet. We lijken gelukkig niet echt op elkaar. Als Walter country is ben ik rock-'n-roll. Hij laat me vaak genoeg weten dat hij me benijdt.

‘Je moet het gesprek maar even beluisteren als je wilt, ik ben benieuwd wat je ervan vindt,’ zeg ik.

‘Wat ik ervan vind is dat het geweldig is dat we nu misschien een keer een zaak hebben voor onze misdaadshow die niet al door Jan en alleman is beschreven.’

‘Als dit echt een zaak blijkt te zijn, kunnen we er zélf een boek over schrijven,’ reageer ik.

‘Moment, ik ben zo terug, even pissen,’ zegt Walter.

‘Jezus man, ik ben er net, moet dat nu?’

Even later stapt Walter met een brede lach op zijn gezicht het kantoor weer binnen.

‘Had jij hier eigenlijk al iets over gelezen in de krant of zo?’ Met zijn bureaustoel rolt hij naar de kastenwand, pakt een cd met geluidseffecten en zet hem op. Hij zoekt de juiste track op de cd, die nu een oude telex voortbrengt.

‘Nee, dat niet. Misschien moeten we naar De Woestenhoeve om te kijken of daar archieven zijn. Wellicht dat we daarin iets vinden. En ik gooi wel even een visje uit bij die gasten van het ANP. Ik heb ze toch straks in mijn show.’

‘Briljant!’ roept Walter blij. ‘En daarom ben je de beste amateurspeurder van Nederland!’

‘Ik zeg gewoon dat we op verzoek van een luisteraar een oude schoolvriend zoeken die daar gewerkt heeft of patiënt is geweest. Ik kan volgende week wel een paar dagen vrij nemen om naar Venray te rijden. Ik moet toch nog vrije dagen opmaken.’

Het geluid van een voorbijrijdende trein dendert nu door de ruimte.

‘Waarom moest die Wibbo Pipo eigenlijk in Amsterdam zijn? Het is nogal een stuk rijden vanuit Venray. Had hij nog meer afspraken hierover?’ zegt Walter terwijl hij de track van een doortrekkende wc opzet.

‘Ik heb met hem afgesproken dat wij voorlopig de enigen zijn die met hem praten.’ Ik steek mijn vinger in de lucht, kijk Walter aan en zeg: ‘De basis voor succes is...?’

‘Exclusiviteit!’ roepen we in koor. Sinds de Grafische School is dit ons trotse motto.

Het geluid van een dichtslaande deur.

‘Succes met je programma zo!’ roept het meisje achter de receptie als ik naar buiten loop. Tering Jantje, wat hebben die reclamebureaus toch altijd lekkere receptionistes. Als ik me nog een keer omdraai lacht ze lief. Wat een topdag is dit!

Ik rits mijn jas dicht en huppel tevreden de marmeren trap

naar de parkeerplaats af. Buiten slaat de kou meteen om me heen. De alarmlichten van mijn auto knipperen, had ik die aangedaan? Als ik dichterbij ben zie ik glas op de grond liggen.

Godverdegodver, kutkutkut! Het dashboardkastje staat open, mijn iPod is weg. Het mapje met het serviceboekje ligt open op de grond naast wat recordable cd's en een zak met winegums. Terwijl ik het nummer van Walter intoets, kijk ik instinctmatig om me heen of ik nog ergens een spoor van de autokrakers kan vinden.

'Met Walter.'

'Denk maar vast na over een goede titel voor het boek, Walter.'

'Want...?'

'Iemand heeft net mijn auto opengebroken en de Flash-Mic met daarop het interview gejat.'

'Ik krijg Wibbo niet te pakken. Heb vandaag al drie keer zijn voicemail ingesproken, maar hij reageert niet. En zijn mail beantwoordt hij ook niet. Het is ongelooflijk. Gisteren heb ik hem nog gezien en nu lijkt hij van de aardbodem te zijn verdwenen.' Ik leg de grote rol plakband, die ik heb gebruikt om mijn raam af te plakken, weer terug in Walters la.

'Misschien is hij alsnog vertrokken naar Thailand en meldt hij zich een dezer dagen gewoon.' Walter zit achter zijn bureau met zijn voeten omhoog.

'Lijkt me trouwens wel heftig als je ineens allemaal Tupperware-bakjes met vingers en tenen vindt, gadverdamme. Ik kan me niet eens voorstellen hoe dat er moet hebben uitgezien. Ik heb eigenlijk nog nooit afgehakte lichaamsdelen gezien.'

'Da's niet zo moeilijk, hoor.' Walter begint op zijn toetsenbord te tikken en draait de monitor naar mij toe. 'Zo ziet dat eruit!'

Op het scherm is een afbeelding te zien van losgesneden handen en voeten, en een onderbeen dat aan de zijkant half open ligt.

‘Gewoon *human body parts* intikken!’

‘O bah, wat een ellende zeg!’

‘Kan je gewoon bestellen bij een onlinewinkel in Azië.’

‘Bestellen? Doe normaal man!’

‘Nee serieus. Hier kijk op www.personal-shopper-bangkok.com.’

‘Laat maar zitten, dat hoef ik niet te zien, hoor!’

‘Het is niet eens duur. Maar vijfduizend Thaise baht! Dat is nog niet eens honderddertig euro!’ Walter buldert het uit. ‘Kijk, als je verder leest zie je dat het niet echt is. Ze maken dat van brood. Eigenlijk wel heel knap. Daar zou je wel een goede grap mee kunnen uithalen.’

Met onze hoofden dicht bij de monitor inspecteer ik het beeld en zie inderdaad dat het om namaaklichaamsdelen gaat. Nauwelijks van echt te onderscheiden.

De receptioniste, die net de binnengekomen post verspreidt, kijkt verschrikt naar de uitvergroete lichaamsdelen op de monitor. Wat een heerlijke vrouw is ze toch. Ze heeft halflang zwart haar, lichte ogen en slanke benen op flinke hakken. Ze heeft wel iets weg van Megan Fox in de films *Transformers* en *This is 40*.

‘Dit is voor een pro-Deocampagne voor het brandwondencentrum in Beverwijk,’ zegt Walter haastig terwijl hij onschuldig glimlacht en de foto’s wegklijkt.

VERKEERSINFORMATIE O2/RECLAME BREAK OP: O2
SHOWSTARTER MIDDAG SHOW & FILL

Vrank

Twee minuten over vier, luisteraars, hartelijk goedemiddag en welkom in de nog-net-niet-nummer-éénmiddagshow. Ken je het gevoel dat je krijgt als je zonder enige waarschuwing je auto met een ingeslagen ruit aantreft? Inderdaad, dat is wat mij vandaag is overkomen en ik kan je melden, ik baal als een stekker. Ik was juist in een hele uitgelaten bui. Ik was bij een vriend op zijn werk op bezoek geweest en had net gave plannen met hem bedacht. Fluitend liep ik naar mijn auto en toen zag ik het. Overal lag glas en mijn spullen waren gejat.

Merel

Ze waarschuwen ook altijd dat je nooit spullen in de auto moet laten liggen natuurlijk...

Vrank

Ja Merel, ik weet het, maar soms vergeet je weleens wat. Ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan, weet je dat?

Merel

Ik heb er veel geld voor over om dat te mogen zien, haha. Wat hebben ze meegenomen?

Vrank

Mijn iPod, een microfoon van hier en nog wat andere losse spullen. Mijn winegums hadden ze laten liggen! Ongelooflijk. Oké, meneer de autokraker, ik hoop dat je vooral géén plezier zal beleven aan mijn spullen en je komt jezelf nog wel tegen. Als dank draai ik een liedje voor je: 'Fuck you' van CeeLo Green.